

ŠTVRTKOVÝ KLUB DETEKTÍVŮV 5

**RICHARD
OSMAN**

Neuveritelné

BOHATSTVO

Neuveritelné
BOHATSTVO

**RICHARD
OSMAN**

Neuveritelné

BOHATSTVO

Z angličtiny přeložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovart

Copyright © Six Seven Entertainment Ltd. 2025

All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Translation © Tamara Chovanová 2026

Cover by Richard Bravery

ISBN 978-80-556-7263-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Matovi a Anisse

Na internete vám názorne ukážu, ako vyrobiť bombu. Ak viete, kde hľadať.

Čo máte kúpiť a kde to máte kúpiť. Ako to zmontovať dokopy. Dokonca sú tam aj videá. Muži v kuklách so skrutkovačmi v rukách spájajú drôty na čistom ponku v garážach z betónových tvárnic.

Nepovedia vám nič o riziku. Ale to dá rozum, že je to riskantné. S výbušninami treba narábať opatrne, to nikomu netreba hovoriť, nie? Nikto vám nemusí povedať: „Toto doma neskúšajte,“ nie?

Sú tam návody, ako vyrobiť veľkú bombu, malú bombu, bomby naplnené klincami, chemikáliami, všetky bomby, aké by ste chceli vyrobiť.

V tomto prípade bolo treba vybrať malú, až stredne veľkú bombu. Dost' stabilnú, aby sa dala preniesť v taške, dost' silnú, aby zabila.

Nakoniec bolo najjednoduchšie ísť na webovú stránku, kde urobia všetko za vás. Vyrobia bombu podľa vašich požiadaviek, doručia ju, dokonca vám ju pomôžu umiestniť, ak chcete. Táto konkrétna spoločnosť mala veľmi dobré recenzie. Dokonca ponúkali, že vrátia peniaze, ak bomba nevybuchne. Spoločnosť sa volá Bacha alebo basa.

Nie je to práve lacné, ak zrátate odborné znalosti, výrobné náklady, doručenie a – toto je najdrahšie – zachovanie tajomstva. Ak chcete vedieť, akú hodnotu má ľudský život, je to zhruba 27-tisíc libier. Z pochopiteľných dôvodov bez DPH.

Ale stojí to za tých pár libier navyše. Keď bomba konečne vybuchne, peniaze nebudú hlavný problém, nie?

Samozrejme, nejde len o peniaze. Z mnohých stránok práve naopak.

No dobre, nestrácajme čas.

Hodiny tikajú a netikajú iba ony.

1

Joyce

Viem, už dávno som nič nenapísala. A dosť ma to trápi.

Možno ste rozmýšľali, kam som zmizla. Žeby som utiekla na Bahamy s policajným psovodom? V skutočnosti sa mi to minule snívalo. Potom som sa zobudila, lebo Alan štekal na veveričku, ktorú zazrel cez okno.

Len som mala toľko starostí so svadbou, že som akosi nič iné nestíhala. Bola som v jednom kole.

Musela som sa postarať o kvety, o tortu – ako môže byť obyčajná torta taká drahá? Veď na to stačí pár vajec, cukor a trochu margarínu, nie? Viem, treba ju ozdobiť, ale aj tak. Potom treba kúpiť šaty, to bolo zábavné, všetci sme si dali mimózu.

Dokonca som zašla do nechtového štúdia – samozrejme, poznala som nechtové štúdiá, ale hanbila som sa vojsť dnu. Boli tam veľmi milé ženy, a keď bude mať svadbu niekto iný, možno tam znova zájdem.

Ten veľký deň je zajtra. Svadba vo štvrtok? Viem, čo je to s nami a so štvrtkami?

Ale vaše jediné dieťa sa nevydáva každý deň, nie? Niektorým ľuďom z našej osady sa už vydávajú a ženia vnúčatá, ale Joanna sa nikam neponáhľala a možno dobre urobila. Nech som počas minulých rokov hovorila čokoľvek. Keď si len pomyslím, že takto pred rokom chodila s predsedom futbalového klubu.

Teda pred Paulom.

Joanna sa zoznámila s Paulom na internete. Ľudia – teda Ron – mi hovoria, že by som mala skúsiť randenie online, ale bojím sa, že každému by išlo len o údaje z mojich kreditiek. Ibrahim hovorí, že v parku by som nemala prezrádzať ľuďom Alanovo meno, lebo mi môžu ukradnúť heslo. Namietla som, že som nepoužila Alanovo meno ako heslo, ale bol neodbytný. Tak keď sa ma ľudia spytujú, ako sa volá Alan, poviem, že Joyce. A keď sa pýtajú na moje meno, zdvorilo sa s nimi rozlúčim.

Spomínala som kvety, tortu a šaty a neviem čo ešte, ale nezmenila som sa o tom, že sme sa s Joannou o všetkom dohadovali. Napríklad nebudú nijaké svadobné piesne, len Backstreet Boys. Dostali sme sa do bodu, keď som musela povedať: „Ak nechceš, aby som ti pomáhala, jednoducho mi to povedz,“ a Joanna vyhlásila: „Nechcem, aby si mi pomáhala, mama,“ a vtedy som sa rozplakala, ona povedala, že, samozrejme, chce, aby som jej pomáhala, a ja som povedala, že viem, že sa do všetkého miešam, a chudák Ibrahim prišiel, keď hádka vrcholila, a pomaly vycúval z miestnosti. Už som to hovorila, Ibrahim nie je hlúpy, iba si to pletie, keď ide o psy a heslá.

Ako sa dalo čakať, my s Joannou máme odlišné predstavy o svadbách. Ak máme odlišný názor na lepok, musíme mať odlišné názory na väčšinu vecí. Ja si robím všetko po svojom (zdokonaľovala som to počas dlhého a šťastného života) a Joanna si robí všetko po svojom. Ron hovorí, že sú to „londýnske maniere“.

Prvá hádka vypukla štyridsaťpäť sekúnd po tom, čo mi Joanna oznámila, že sa chcú s Paulom vziať. Rozrušilo ma to. Teda, prišlo to krátko po ich zoznámení a na Netflixe sa človek dozvie kadečo, ale aj tak ma to rozrušilo. Paul je veľmi milý, celkom iný než muži, s akými Joanna chodila predtým – boli to väčšinou milionári alebo Američania. Niežeby som mala niečo proti

milionárom alebo Američanom, vôbec nie, stačí pozrieť na Georgea Clooneyho, ale zmena teší a Paul je univerzitný profesor (hoci len na Middlesexskej univerzite, ale aj tak). A byť profesorom je práca na celý život, na rozdiel od predsedu futbalového klubu alebo miliónára.

Takže prvá hádka.

Objala som Joannu, objala som Paula a spýtala som sa Joanny, či to bude veľká svadba, a povedala, že určite nebude veľká, chce len malú svadbu v úzkom kruhu, a vtedy som povedala, už si presne nepamätám tie slová, ale čosi ako: „Ach, škoda, no nič to,“ niečo celkom neutrálne, veď ma poznáte, a ona sa spýtala: „Prečo je to škoda?“ Vyslovila to veľmi zdvorilo, lebo tam bol Paul, no videla som, že v nej vrie, tak som si pomyslela, že to zmiernim, a povedala som: „Ach, nepočúvaj ma, len som si pomyslela, že keď už si staršia nevesta, bude chcieť prísť dosť ľudí,“ a ona povedala, stále zachovávajúc pokoj: „Staršia nevesta?“ Tak som si pomyslela, teraz si tomu dala, Joyce, a dodala som: „Nie, nie staršia, len dosť ľudí, ktorí sa sobášia v tvojom veku, sa sobášia druhý raz, po rozvode a tak,“ a znova som videla, že to nepomohlo. Vtedy Paul čosi poznamenal, no ani jedna z nás ho nepočúvala, lebo sme vedeli, že sme v chúlостivom štádiu hádky. Joanna sa usmiala (no v očiach sa jej úsmev nezračil a podľa toho to človek spozná, nie?) a vyhlásila, že jej vyhovuje malá svadba a je to jej svadba, tak bude malá. Chápala som ju, ale poznáte ma, hlavu som mala plnú družičiek, pekných ceremoniárov, kvetov a tanca. Niečo ako *Bridgertonovci*, ak ste videli ten seriál. V duchu som videla množstvo šťastných priateľov, ako si utierajú slzy a chvália mi klobúk. Videla som veďľa seba Elizabeth, Rona a Ibrahima. Ja budem sedieť v prednom rade, oni môžu sedieť za mnou. Naklonia sa ku mne a budú mi hovoriť, aká som krásna. Toto mi chodilo hlavou a vtedy som

povedala: „Ty to určite vieš najlepšie! Vždy vieš všetko najlepšie, nie?“ V tej chvíli Joanna požiadala Paula, aby nám uvaril čaj.

Keď to teraz vidím na papieri, uvedomujem si, že som to mohla riešiť ináč.

Joanna podišla celkom blízko a povedala, že nevybuchne, lebo Paul ju ešte nevidel v záchvate hnevu a podľa nej by bolo najlepšie, keby ju videl rozčúlenú, keď budú svoji pol druhu roka (nebol na to vhodný čas, ale chcela som jej povedať, že v tom má absolútne pravdu. Gerry ma prvý raz videl naozaj našťavanú, keď sme bývali v trojizbovom byte v Haywards Heathe a bola som tehotná, takže bolo neskoro, aby dostal strach). Potom Joanna povedala, že bude mať malú svadbu bez veľkého rozruchu, ale s veľkou láskou, a ja som povedala – uvedomujem si, že som si mala zahryznúť do jazyka –, že veľká svadba neznamená rozruch a možno nemá v hlave jasno, a vtedy prišiel Paul a spýtal sa, kde nájde mlieko, a obe sme povedali: „V chladničke,“ ale neodtrhli sme od seba pohľad.

Mimochodom, vedela som, že má pravdu, naozaj. Ale bola som vzrušená z jej svadby ešte predtým, než prišla na svet, a tak často som si to premietala v hlave, že som sa zachovala nerozumné. Teraz to vidím, no vtedy som to nevidela. Keď sme sa s Gerryom vzali, nemohli sme si dovoliť veľkú svadbu. Bol to krásny deň, ale svadba malá. Len naši rodičia, susedia z čísla 17 (ale nie z čísla 13 pre incident so strihačom živého plota), Gerryho družba bol jeho kolega, prišlo tam zopár mojich priateľiek zdravotných sestier a dve sesternice, ktoré by sa nezmierili s odmietnutím. V hostinci (v súkromnom salóne) sme si po obrade dali sendviče a obaja sme na druhý deň išli do práce.

Tak toto všetko som povedala Joanne. Vedela som, že som v nevyhode, a pomyslela som si, že keď spomeniem Gerryho,

získam nejaký čas. Vtedy sa naklonila ku mne, objala ma a povedala: „Stále si predstavujem, že ma k oltáru vedie ocko,“ a ja som si to nemusela predstavovať, lebo som to v duchu videla tak často, že sa to pre mňa stalo reálne. Aj ja som ju objala a uvedomila som si, že v živote to nie je vždy ako v *Bridgertonovcoch*.

Takže Joanna plakala, myslela na otca, ja som plakala a aj ja som naňho myslela. Vtedy prišiel do izby Paul s dvoma šálkami čaju a povedal: „Navedel som nájsť ani cukor, ale bál som sa spýtať.“ Presne to by povedal aj Gerry a vtedy som si uvedomila, že mi je jedno, či to bude veľká alebo malá svadba, záležalo mi len na mojej krásnej dcére a na tomto milom mužovi. No či to už bude malá alebo veľká svadba, Joanna mi nemohla zabrániť, aby som si kúpila nový klobúk.

Paul nám podal šálky s čajom a každej aj vreckovku, povedala som Joanne, že ju ľúbim, aj ona mi povedala, že ma ľúbi, a Paul sa spýtal: „Keď ho nabudúce budem potrebovať, kde máte cukor?“ Tak som povedala, že v skrinke nad mikrovlnkou, a Joanna sa spýtala, či v mikrovlnke nie sú šperky, kokaín alebo možno zbraň, a uistila som ju, že nič také sa tam nenachádza. Z tohto hľadiska to bol pokojný rok.

Samozrejme, s Elizabeth, Ronom a Ibrahimom sme sa ešte vždy stretávali každý štvrtok a každý deň sme chodili z jedného bytu do druhého (Elizabeth nie tak často, chce to čas), ale už dlhšie sa nám darilo vyhýbať problémom.

Povedala som Joanne, že Elizabeth, Ron a Ibrahim budú nadšení, že sa vydá, a pochopia, že to bude malá svadba, tak len preto ich nepozve, a Joanna povedala, že sú, samozrejme, pozvaní, tak som podotkla: „To je priveľa, malá svadba je malá svadba a určite dáš prednosť iným ľuďom,“ a Joanna povedala: „Mami, keď hovoríš, že chceš veľkú svadbu, koľko ľudí si predstavuješ?“ A ja

som povedala:: „No, asi dvesto,“ vtedy sa zasmiala a povedala, že jej priateľka Jessica (Jacinta? Jemima?) mala na svadbe v Maroku osemsto ľudí.

Tak som sa Joanny spýtala, čo je podľa nej malá svadba, a povedala: „Asi dvesto ľudí, mami.“

A bolo to. Joanna bude mať malú svadbu, akú vždy chcela, a ja budem mať veľkú svadbu, akú som vždy chcela. Niekedy sa oplatí, ak ste iní než vaše deti.

Potom som sa spýtala, či môžu prísť Bogdan a Donna a možno aj Chris a Patrice, a Joanna povedala, aby som nepokúšala šťastie, vraj môžu prísť na večernú hostinu, tam bude okolo štyristo hostí. To je naozaj malá svadba, Joanna.

Tak teda svadobné oblečenie je vyžehlené, rozložené na posteľi, ktorú nepoužívam. Stále sa naň chodím pozeráť. Nový klobúk je v škatuli. Mark z robertsbridgeskej taxislužby nás všetkých zajtra odvezie mikrobusedom na miesto konania. Nebude to kostol, ako som si vysnívala, ale pekná vila na sussexskom vidieku, ktorá je v skutočnosti oveľa krajšia než kostol, čo ma presvedčilo, že človek by nemal vždy veriť svojim snom. Alebo že by mal dovoliť, aby sa splnili sny iných ľudí.

Takže keď sa vám najbližšie ozvem, už budem svokra. Okrem toho Paulov otec Archie je vdovec, má čosi vyše osemdesiat, fyziky a vyzerá ako muž, o ktorého sa treba starať. Na zasadacom pláne vidím, že budem sedieť za vrchstolom vedľa neho.

Pretože ak v našom živote chýbali problémy, chýbala aj láska.

Tak teda pripíjam na zajtrajšok, na lásku a na nedostatok problémov.

ŠTVRTOK

2

Elizabeth má znova ten pocit. Čo presne cíti, nevie povedať. Niečo však cíti a nie je to len brandy. Je ostrážitá, ale zatiaľ nevie prečo.

Ron po jej ľavici si pripil na sussexský západ slnka. „Bol som na mnohých svadbách, ale táto bola doteraz najlepšia. Na Joannu.“

„Na Joannu,“ pripojil sa Ibrahim a zdvihol pohár s whisky. Na obrade plakal viac než Joyce.

„A na Paula,“ podotkla Joyce. „Nezabúdajte na Paula.“

„Jeho družba mal neuveriteľný príhovor,“ dodal Ron.

Družba. Elizabeth o ňom premýšľala.

„Bol nervózny,“ poznamenala Joyce.

„Nech je akokoľvek,“ podotkol Ron, „nemal vracieť. Nebola to jeho svadba.“

„Upútal na seba pozornosť,“ súhlasil Ibrahim.

Ešte pred tým nešťastným vracaním čosi s tým mužom nebolo v poriadku. To cítila Elizabeth? Prisahala by, že v jednej chvíli na ňu pozrel. Bol to len letmý pohľad, ale zámerný.

„Čo myslíš, Elizabeth?“ spýtal sa Ibrahim.

Elizabeth sa na chvíľu zamyslela a chabo sa usmiala. Vedela, že to bol ozajstný úsmev a jedného dňa sa usmeje naširšie. „Bolo to úžasné – vyzerali veľmi šťastne. Aj Joyce vyzerá veľmi šťastne.“

„Strihla pol fľaše šampusu,“ poznamenal Ron.

Joyce zaštikútala. Štyria priatelia bez slova pozorovali západ slnka, kamennú terasu vo veľkolepej vile mali len pre seba. Znútra bolo počuť hudbu a smiech.

Elizabeth pozrela na priateľov a myslela na Stephen. Joyce si to všimla – jej nič neujde – a položila ruku na Elizabethino rameno.

„Ďakujem, že si prišla, Elizabeth,“ povedala Joyce. „Viem, je to stále ťažké.“

„Nezmysel,“ odbila ju Elizabeth, pripravená spustiť prednášku o tom, že človek sa musí spoliehať sám na seba. Ale Joyce mala pravdu, bolo to ťažké. Takmer nemožné. Znova si odpila z brandy a sklopila pohľad. „Nezmysel.“

Vtedy sa Elizabeth obrátila, lebo z dvojkrídlových dverí vedúcich na terasu vyšla Joanna. „Rozmýšľala som, kam ste zmizli. Čo tu robíte? Drogujete?“

Ron vstal a objal ju. „Len sme chceli mať chvíľku pokoj. Ako sa má družba?“

„Nick?“ spýtala sa Joanna. „Zavodňuje sa.“

Nick, tak sa volal. Nick Silver.

„A čo obrus?“ spýtal sa Ibrahim.

„Zničený,“ odvetila Joanna. „Ten si strhnú zo zálohy. Tak kto si ide zatancovať? Mami? Všetci s tebou chcú tancovať. Vraj si čarovná.“

„Som čarovná,“ Joyce znova zaštikútala. „Máš to po mne.“

Ron jej pomohol vstať. „Možno Paulov otec si s tebou chce zatancovať, Joyce.“

„Nemám záujem,“ vyhlásila Joyce.

„Ale počas celej večere si mala ruku na jeho stehne,“ podotkol Ibrahim.

„Chcela som ho privítať do rodiny,“ odvetila Joyce.

„Nikdy som nepočul, že by sa tomu tak hovorilo,“ vyhlásil Ron a odpil si z piva.

„Počuj, Ibrahim,“ prihovorila sa mu Joyce, „nechceš si so mnou zatancovať?“

„Ach, s veľkou radosťou,“ súhlasil Ibrahim a vstal. „Čo to bude? Pomalý foxtrot? Rýchly foxtrot?“

„Čokoľvek, čo sa dá tancovať na Madonninu skladbu *Like a Prayer*,“ vyhlásila Joanna.

Ibrahim prikývol. „Budeme improvizovať.“

Všetci vstali a zamierili k dverám. Len Elizabeth zostala na mieste. Joyce jej položila ruku na rameno.

„Ideš?“

„Daj mi desať minút,“ odvetila Elizabeth. „Ty sa choď zabaviť.“

Joyce jej stisla plece. Joyce sa k nej od Stephenovej smrti správala veľmi ohľaduplne. Nedržala jej kázne ani prednášky, z jej úst nevychádzali prázdne slová. Stála pri nej, keď vycítila, že ju potrebuje; nestála pri nej, keď vedela, že Elizabeth potrebuje čas. Ron ju podchvíľou objal, veľký psychiater Ibrahim sa ju usiloval postrkovať sem alebo tam, myslel si, že si to nevšimne. Ale Joyce? Elizabeth vždy vedela, že Joyce má emocionálnu inteligenciu, ktorá jej chýbala, celý posledný rok sa správala mimoriadne dôstojne. Partia prešla cez dvere a Elizabeth znova osamela.

Znova? Elizabeth bola teraz stále sama. Vždy bola sama a nikdy nebola sama – tak to vyzerá, keď človek prežíva žiaľ.

Slnko zmizlo za South Downs. Vždy sama a nikdy sama. Elizabeth cítila, že jej zmysly sa znova prebudili. O čo ide?

Od aleje pod terasou vľavo Elizabeth začula nejaké zvuky. Spoza vysokého duba sa vynoril muž a zamieril k nej.

Teda o to išlo, niekto stál v prítmí vonku. To bol ten pocit prebudenia. Keď muž kráčal po kamenných schodoch na terasu,

spoznala družbu Nicka Silvera. Ukázal na stoličku vedľa Elizabeth.

„Môžem si prisadnúť?“

„Samozrejme,“ odvetila Elizabeth. Z domu začula ujúkanie. To určite Ibrahim ujúka pri tanci. Nick si sadol.

„Vy ste Elizabeth,“ povedal Nick. „Viem, že to viete.“

„Obávam sa, že viem.“ Elizabeth si s úľavou všimla, že Nick si prezliekol košeľu. „O čo vám ide, pán Silver?“

Nick pozrel na oblohu, potom znova na Elizabeth. „Ide o to, že dnes ráno sa ma niekto pokúšal zabiť.“

„Aha,“ zamrmlala Elizabeth. Niečo akoby v nej naskočilo. Minulý rok jej srdce mechanicky pumpovalo a proti jej vôli ju udržiavalo pri živote, ale teraz cítila, že ožila. „Ste si tým istý?“

„Určite,“ prikývol Nick. „Keď to človek vie, tak to vie, nemyslíte?“

„A máte dôkaz?“ spýtala sa Elizabeth. „Vaša generácia prehnanne dramatizuje.“

Nick zdvihol mobil. „Mám dôkaz.“

Elizabeth cítila, že na ňu pôsobí známa príťažlivosť. Uskočí, kým sa dá?

„Má niekto dôvod, aby vás zabil?“ spýtala sa Elizabeth. Neuskočila. Samozrejme, že neuskočila. Preboha, kam by skočila? Nestála na pevnej pôde.

Nick prikývol. „Áno, ak mám byť férový, má veľmi dobrý dôvod.“

Elizabeth sa vyjasnilo v hlave, v duchu videla starú cestu zarastenú burinou, ale bolo to tam. „A viete kto?“

„Zostane to medzi nami?“ spýtal sa Nick. „Môžem vám dôverovať?“

„To sa spýtajte sám seba, pán Silver,“ podotkla Elizabeth. „Nie mňa.“

Bol teplý večer, ale ten muž sa triasol. „Môžem vám dať zo pár mien.“

„Chce vás zabiť viac ako jeden človek?“ Elizabeth zdvihla obočie. „Aj keď vyzeráte celkom neškodný?“

„Ďakujem,“ povedal Nick.

„Prečo ste prišli za mnou?“ chcela vedieť Elizabeth. „A nie za našimi dobrými priateľmi z policajného zboru?“

„Jednoducho...“ začal Nick. „Z rozličných dôvodov o tom nechcem povedať polícii a Paul mi hovoril o vás. Vraj máte skvelú povesť.“

„Určite preháňal,“ poznamenala Elizabeth. Človek niekedy pozabudne na svoju povesť.

„Len som tak rozmýšľal.“ Nick na ňu pozrel so strachom, aký za tie roky videla veľa ráz. Strach muža s nohou nad priepasťou. „Ak vám všetko porozprávam, poznáte niekoho, kto by mi mohol pomôcť?“

Elizabeth pôvodne chcela odmietnuť pozvanie na túto svadbu, zostala by doma a čítala by si. Pozerala by na Stephenovo kreslo. Trestala by sa. Ale nakoniec pozvanie prijala. Niečo jej hovorilo, že je načas začať odznova. Možno je to vyhliadka, že uvidím lásku z prvej ruky, pomyslela si, ale nie, bolo to čosi oveľa lepšie. Videla družbu, ktorému hrozila smrť.

Problémy sú celkom ako láska – keď nastane správny čas, nájdú si vás. A tak sa ocitla na svadbe.

Pozná niekoho, kto by mu mohol pomôcť? Elizabeth pozrela na Nicka, prikývla a chytila ho za ruku.

„Poznám niekoho, pán Silver.“

„A ak tam bude ochranka?“ spýtala sa Connie Johnsonová a odhryzla si z čokoládového croissantu.

„Zabijem ju?“ skúsila Tia.

Connie zamyslene prikývla. Teda, neznelo to nerozumne. *Ona* by to asi neurobila, ale nemohla obviniť Tiu, že si to nepremyslela. Snažila sa zapôsobiť.

„Alebo unesiem rodinu člena ochranky?“ Tia dúfala, že odpovedala správne.

Bol to Ibrahimov nápad. Možno to nevyšlo celkom podľa jeho predstáv, ale to už nie je Connina chyba, nie?

Kým sedela v darwellskej väznici pred tým „nešťastným“ zmätočným súdnym konaním, Ibrahim jej čosi navrhol. „Musíte spoločnosti niečo vrátiť, Connie,“ povedal. Nastala krátka zvada, pri ktorej jej Ibrahim musel objasniť, že nechce, aby vrátila peniaze alebo majetok, ku ktorému prišla počas svojej dlhej a plodnej kariéry. Myslel tým, že má pomôcť ľuďom, ktorí nemali také šťastie ako ona – „Nepanikárte, nehovorím o peniazoch“ – a vysvetlil jej, prečo verí, že Connie by bola skvelou mentorkou mladších väzňov v Darwelli. „Poskytnete im múdre rady,“ hovoril Ibrahim, „nejaké lekcie do života.“ Uistil ju, že jej to urobí dobre.

Tiu Maloneovú poznala z hodín výtvarnej výchovy, kde to dievča prichytili pri krádeži lepidla. Raz pri obede ju oslovila a pustila sa